

Hoofdstuk 70

Lieve kleinkinderen,

Wat mogen jullie toch blij zijn dat jullie in een tijd leven dat jullie zelf een jongen of meisje uit mogen zoeken, op hem of haar verliefd worden en gaan trouwen met de persoon van jouw eigen keuze.

Vroeger was dat anders. Vooral prinsen en prinsessen werden door hun ouders uitgehuwelijkt. Kleine kinderen die elkaar nog nooit hadden gezien, moesten van hun ouders met elkaar trouwen.

Maar ook in ons land gold nog niet zo lang geleden de regel: geld trouwt met geld en de liefde komt later wel. Of die liefde er dan later wel ooit kwam? In veel gevallen niet. Er zijn niet voor niets zoveel boerenromans geschreven die gaan over echtbreuk en bastaardkinderen.

Hoofdstuk 70 - Bruilof in Timna - Richteren 14 en 15 : 1 - 8

Op zekere dag ging Simson, de Nazireeër van God, naar het land van de Filistijnen. Daar ontmoette hij een jonge vrouw die in Timna woonde. Hij kreeg haar lief en wilde met haar trouwen. Natuurlijk wist Simson heel goed dat een Israëliet niet met een heidens meisje mocht trouwen. Zijn vader en moeder zouden dat ook verschrikkelijk vinden, maar hij was gewend om zijn eigen zin door te drijven. Hij had nu eenmaal zijn zinnen op dit meisje gezet en zijn ouders moesten zich daar maar in schikken.

Zo stond hij die avond in de kamer van zijn ouders. Met blijde, twinkelende ogen zei hij: ‘Ik heb in Timna een Filistijns meisje gezien. Jullie moeten ervoor zorgen dat zij mijn vrouw wordt.’

Voor de beide oude ouders van Simson was deze vraag van Simson een slag in het gezicht. Een vrouw uit het land van de vijand, die vader en moeder tegen hen zou moeten zeggen? Dat kon toch niet! Dat zou hun zoon hen toch niet aandoen? Gaf hij dan nergens meer om? Nazireeër was hij. Waarom deed hij nu alles wat God verboden had? Altijd hadden ze hem het goede voorgehouden. Waarom ging hij nu toch zijn eigen gang?

Bitter zei vader Manoach tegen zijn zoon: ‘Waarom zoek je een vrouw bij die ongelovige Filistijnen? Is er geen vrouw voor jou te vinden bij de meisjes van je eigen stam? Of bij de meisjes van je eigen volk?’

Simson schudde ongeduldig met zijn hoofd. Op zijn schouders dansten zijn lange vlechten haar.

‘Nee,’ zei hij, ‘jullie moeten dat meisje voor mij vragen. Want zij is precies de vrouw die ik wil.’

Toen begrepen Manoach en zijn vrouw dat er niets meer aan te doen was en met veel tegenzin gaven ze hun toestemming en beloofden ze met de ouders van dat meisje te gaan praten.

Die ochtend gingen de oude mensen met lood in de schoenen met Simson mee naar Timna om daar hun aanstaande schoondochter te ontmoeten. Ze begrepen nog steeds niet waarom Simson hen dit aandeed en ook niet dat de Heer dit liet gebeuren. Was dit huwelijk van hun zoon met een heidense vrouw dan het begin van de verlossing van Israël? Hoe dichter ze bij Timna kwamen, hoe langzamer ze liepen.

Het ging Simson lang niet snel genoeg en zonder zijn ouders nam hij een binnenpad tussen de boomgaarden door. Vandaag zouden zijn ouders praten met de ouders van de vrouw met wie hij wilde trouwen. Blij was hij en hij kon wel zingen van vreugde!

Plotseling bleef hij staan. Op het smalle pad zag hij een jonge leeuw aankomen die hem wilde aanvallen. En tussen de muren van de boomgaarden kon hij geen kant uit. Werd dit zijn dood? Maar op het moment dat hij de leeuw op zich af zag komen voelde hij dat de Geest des Heren over hem kwam. Een vreemde kracht voelde hij in zijn armen. Hij was niet bang meer. Hij kon alles! En terwijl de leeuw naar hem sprong, ving hij hem op en scheurde het wilde dier in twee stukken. Het dode lichaam gooide hij aan de kant van de weg. Die zou hem geen kwaad meer doen!

Simson ving hij de leeuw op en scheurde het wilde dier in twee stukken.

Toen hij verder liep hijgde hij niet eens. Als hij op jacht was had hij wel eens vaker een jong bokje in tweeën gescheurd en het vlees boven een vuurtje geroosterd.

Maar dit met deze jonge leeuw was anders. Dit kwam van God. *Zo sterk was hij dus wanneer de Geest van de Heer over hem kwam!*

Met grote stappen liep hij verder. De Heer hielp hem dus toch nog, ondanks dat hij met een heidense vrouw trouwde. Zijn vader en moeder begrepen dat niet, maar hij bleef wel een kind van Israël! Hij kon het ook niet helpen dat hij zo zielsveel van dat Filistijnse meisje hield. En hij trouwde niet met de Filistijnen. Als ze hem te na kwamen, nu dan zou hij ze! Wanneer de kracht van God over hem kwam, dan kon hij alles. Dat wist hij nu. Maar daar kon je met geen mens over praten. Dat vertelde hij niet eens aan zijn eigen vader en moeder. Dat was een geheim tussen God en hem.

Toen ze die avond weer naar huis gingen was alles in kannen en kruiken. Ze waren het eens geworden over de bruidsschat, de trouwdatum was vastgesteld en de bruiloft zou zeven dagen lang in Timna gevierd worden. Hij vond het wel en beetje sneu voor zijn ouders dat het zo gegaan was, maar het was niet anders.

Een aantal dagen later gingen ze weer naar Timna, naar het huis van de bruid. Onderweg dacht Simson ineens dat hij wilde weten wat er van dat dode lichaam van die leeuw was geworden. Zijn ouders konden wel gewoon doorlopen. Ze kenden de weg naar het huis van zijn bruid. Op dezelfde plaats tussen de muren van de boomgaarden lag het er nog, terwijl een zwerm wilde bijen er omheen vloog. Benieuwd liep Simson erheen. In het karkas van de leeuw hadden de bijen hun nest gebouwd. Simson haalde er een paar raten met honing uit en at ervan terwijl hij verder liep. Dat gebeurde niet vaak: honing uit een leeuw. Daar kon je een prachtig raadsel van maken: *Spijze ging uit van de eter en zoetigheid van de sterke.*

Toen hij zijn vader en moeder weer ingehaald had gaf hij hun ook van de honing, maar van zijn avontuur met de leeuw vertelde hij niet.

Van zijn avontuur met de leeuw vertelde hij niet.

In Timna stond alles klaar voor de bruiloft. Eten en drinken was er in overvloed. Ook waren er speciaal als gezelschap voor Simson dertig jonge mannen uitgenodigd om met hem deze zeven bruiloftsdagen feest te vieren.

Simson boog diep voor zijn nieuwe ‘vrienden’. Dit was een grote eer. Maar hij begreep heel goed dat het niet alleen om de eer ging. Ze vertrouwden hem natuurlijk niet. Nu konden deze dertig mannen hem stiekem in de gaten houden. Inwendig moest hij lachen. Dertig tegen één! Dan waren ze wel erg bang voor hem.... Toen het feest begonnen was vroeg Simson direct al de eerste avond, het woord. Tegen zijn dertig ‘bewakers’ zei hij: ‘Ik wil jullie een raadsel opgeven. Jullie moeten dat oplossen, voordat het feest afgelopen is. Als dat lukt, krijgen jullie van mij allemaal een stel kleren, een mantel en een linnen hemd. Maar als jullie het raadsel niet oplossen, dan krijg ik van ieder van jullie een stel kleren.’

De dertig Filistijnen vonden het maar niets. Wat wilde die Simson met zijn raadsel? Ze vertrouwden hem niet. Maar met goed fatsoen weigeren kon natuurlijk niet.

‘Goed,’ zeiden ze, ‘laat je raadsel maar horen.’

Misschien viel het mee. Dertig mensen wisten natuurlijk ook meer dan één. Simson ging staan en terwijl hij een beetje lachte in zijn ruige baard, zei hij:

*‘Spijze ging uit van de eter,
En zoetigheid van de sterke.’*

Het raadsel van Simson.

Drie lange dagen dachten ze na over de oplossing van dit raadsel, maar ze konden het goede antwoord niet bedenken.

Geïrriteerd spraken de dertig mannen onder elkaar. Wat dacht die Danieter, die Simson wel niet? Het zou een schande zijn wanneer zij het van hem verloren. De wijn smaakte hen niet meer en 's nachts konden ze er niet van slapen. Het kon niet: *zoetheid, die uit de sterke kwam?* Er moest iets achter zitten wat alleen Simson wist! Maar wat? Maar wanneer hij dacht dat zij hem dertig stel kleren zouden geven, dan had hij verkeerd gedacht! Er waren ook nog andere manieren om achter het antwoord van dat raadsel te komen.

Op de ochtend van de vierde dag namen ze de bruid even terzijde en zeiden tegen haar: 'Jullie hebben ons toch niet voor dit feest uitgenodigd om ons arm te maken? Jij moet ervoor zorgen dat je man ons de oplossing van het raadsel vertelt. Als je dat niet doet, steken we hier alles in brand. En dan ga jij en je familie dood.'

De jonge vrouw werd heel erg bang toen ze deze dreigende woorden hoorde. Deze mannen meenden wat ze zeiden. Ze begreep dat het niet alleen om de kleren ging, maar ook om de eer van het land.

Daar kwam bij, ook zij vond het **niet** leuk dat haar man de oplossing van het raadsel nog niet aan haar verteld had. Dat hij nu al een geheim voor zijn vrouw had....

'Goed,' antwoordde ze. 'Ik zal mijn best doen.'

Diezelfde dag nog vroeg ze Simson naar het antwoord van zijn raadsel.

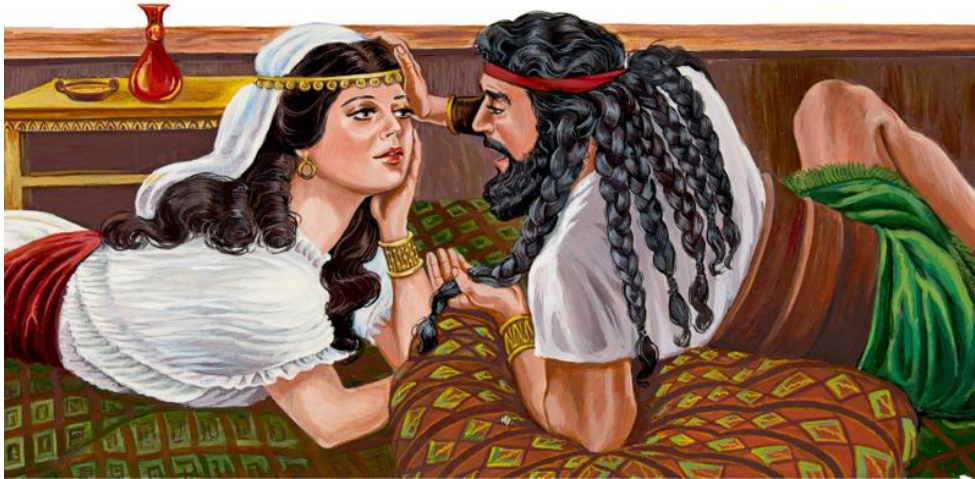
'Er zijn zaken,' antwoordde hij heel ernstig, 'die een man niet kan vertellen. Dit is iets tussen God en mij. Zelfs mijn ouders weten hier niets van. Vraag het niet weer, want een antwoord krijg je toch niet.'

'Jij houdt helemaal niet van mij,' begon ze al klagend te huilen. 'Waarom ben jij met mij getrouwd? Jij kon mij wel haten!'

Met gebogen hoofd zat ze daarna aan tafel en zei geen fatsoenlijk woord meer. Tranen liepen over haar wangen. Simson kreeg vreselijk veel medelijden met haar: een bruid die op haar eigen bruiloft huilt... Maar hij vertelde haar het antwoord niet. Toen werd zijn jonge vrouw boos en zei niets meer. Met rood betraande ogen zat ze aan de feesttafel en bedierf door haar houding het hele feest.

Dit ging zo door tot de laatste feestdag en toen kon Simson er niet langer tegen. De sterke Simson die voor geen mens bang was, die een jonge leeuw in stukken scheurde, werd overmeesterd door de tranen van zijn bruid. Met zijn sterke armen om haar heen vertelde hij haar alles. Blij lachte ze door haar tranen heen. 'Nu weet ik dat je van mij houdt,' zei ze. 'Nu is alles goed tussen jou en mij.'

Ze droogde haar tranen. Blij liep ze de kamer uit en verklapte alles aan haar landgenoten.

‘Nu weet ik dat je van mij houdt,’ zei ze.

Het was de laatste feestavond. Allemaal zaten ze weer aan de feesttafel. Eén van de dertig ‘vrienden’ van Simson ging staan en zei: ‘Simson, wij moeten nog altijd een antwoord geven op dat raadsel van jou. Ach, het was niet eens zo moeilijk. Volgens ons heb jij eens het karkas van een dode leeuw gevonden, waar een bijenzwerm in zat. Het antwoord is dus: *Wat is zoeter dan honing en wat is sterker dan een leeuw....?*’

Simson verbleekte. Zijn vrouw had hem bedrogen. Dat kon niet anders. Maar waarom had zij zijn geheim doorverteld? Was dat uit angst? Inwendig werd hij vreselijk kwaad, maar hij liet het nog niets merken. Met ingehouden boosheid zei hij: *‘Hadden jullie niet met mijn kalf geploegd, jullie hadden het niet geraden!’*

Simson ging staan en liep de feestzaal uit. Naar buiten moest hij. Hij kon zijn ‘vrienden’ en ook zijn vrouw niet meer voor zijn ogen zien. Door de koele avond gingen zijn woedende voetstappen. Die dertig onbesnedenen hadden het van hem gewonnen. Ze zouden hun gewonnen kleren krijgen. Dat was het ergste niet. *Maar dat zijn vrouw hem bedrogen had, daar kon hij niet over uit.* Het was net alsof hij zijn vrouw deze avond had verloren. Maar zijn wraak zou zoet zijn. Hij haatte ze, die valse Filistijnen. Dertig stel kleren? Die zouden ze krijgen, ook al hadden ze niet op een eerlijke manier gewonnen. Simson voelde zich bestolen en besloot op zijn beurt de kledingstukken die hij hun schuldig was, van andere Filistijnen te stelen. Ja, Simson was een rechter met een geheel eigen kijk op recht en gerechtigheid!

En terwijl hij daar liep, voelde hij weer die wonderbaarlijke kracht in zich komen, net zoals toen hij die leeuw verscheurde. Deze nacht kon hij alles en

durfde hij alles. In het kleine dorpje Askalon raakte hij slaags met de Filistijnen. Dertig mannen sloeg hij dood. Daarna durfde niemand meer tegen hem te vechten. Iedereen vluchtte. Koelbloedig trok Simson van de lijken de kleren af en bond ze samen tot één bundel. De lijken van zijn dertig slachtoffers liet hij liggen.

Simson ging terug naar het huis waar zijn vrouw en zijn 'vrienden' waren. Hij hoorde muziek toen hij daar laat in de nacht aankwam. Zijn huwelijksfeest ging gewoon door, terwijl de bruidegom er niet eens bij aanwezig was! Luid bonsde hij op de deur. Toen de deur geopend werd, smet hij de bundel met kleren naar binnen.

'Hier, jullie kleren,' zei hij met bijtende spot. 'Afspraak is afspraak. Alleen, ze zijn niet nieuw, maar dat had ik jullie ook niet beloofd.'

Simson gooide de deur dicht en liep naar het huis van zijn vader en moeder in Sora, in zijn eigen land Israël. Deze en ook de eerstkomende nachten kon hij niet bij zijn bruid zijn. Hij had tijd nodig om zijn vrouw haar vals verraad te vergeven....

Die wilde, sterke Simson kon niet lang kwaad op zijn jonge vrouw blijven. Een paar dagen later ging hij al weer op stap naar Timna, waar zijn vrouw in het huis van haar vader woonde. Het was ook niet alleen de schuld van zijn vrouw. Dat voelde hij nu haarscherp aan. Wie weet wat die dertig kerels tegen haar gezegd hadden....

Met sterke moedige stappen liep hij naar het land van de Filistijnen. Straks was hij weer bij zijn lieve vrouw en dan zou hij nooit weer ruzie met haar maken. Nee, nooit weer. Het was ook niet goed van hem geweest om met een kwade kop weg te lopen. Maar hij kwam niet met lege handen. In een draagkorf op zijn schouder zat een bokje. Als ze wilde zou hij dat bokje slachten en dan zouden ze vanavond samen een heerlijke maaltijd hebben. Maar wilde ze het bokje houden als herinnering aan hun ruzie, dat mocht natuurlijk ook.

Luid klopte hij op de deur en wachtte. Wie weet, misschien zat zijn vrouw nu wel in te kamer te huilen omdat ze zo naar hem verlangde. Maar wat lieten ze hem toch lang wachten. Eindelijk ging de deur open en zijn schoonvader verscheen. Wat zag die man er geschrokken uit en wat zei hij eigenlijk?

'Stil maar oude,' zei Simson zachtjes, 'ik doe je niets. Laat me naar binnengaan, naar mijn eigen vrouw.'

Net toen Simson hem aan de kant wilde duwen om naar binnen te gaan, vond zijn schoonvader eindelijk de juiste woorden.

Aarzelend zei hij: 'Ik dacht dat je een hekel aan mijn dochter had gekregen.

Daarom heb ik haar gegeven aan één van de dertig mannen van je bruiloft. Maar beste Simson, ik heb nog een jongere dochter en die is veel mooier. Die kan toch ook heel goed je vrouw zijn?'

Het voelde alsof Simson een klap in zijn gezicht had gekregen. Hadden ze zijn vrouw, zijn eigen bruid, aan een andere man gegeven? Zijn vrouw voor wie zijn vader een bruidsschat had betaald? Hij hoorde zijn schoonvader praten over een jongere zuster die hij ook wel als vrouw mocht hebben.... Dacht die Filistijn nu echt dat hij zijn vrouw liet stelen en genoeg nam met haar jongere zus? Het was dat deze man ouder was en ook nog zijn schoonvader, anders had Simson hem een flinke klap in zijn vals gezicht gegeven!

Simson draaide zich om, terwijl hij zei: 'Wat ik ga doen is een ramp voor de Filistijnen. En deze keer is het jullie eigen schuld!'

Zonder om te kijken liep hij weg met het bang blatend bokje in de draagmand op zijn schouder.

Deze keer ging Simson niet terug naar zijn ouders. Ze zouden zijn fel verdriet niet begrijpen: het verlangen naar zijn vrouw, die nu van een ander was.

Misschien waren zijn ouders wel blij dat hij deze Filistijnse nu niet tot vrouw gekregen had.

Simson ging de bergen in. Gedurende de ochtend zat hij voor zijn spelonk en dacht na over de wraak die hij zou nemen. Tijdens de hete middagzon sliep hij. Maar die avond vergat hij alles en ging op jacht. Binnen de kortste keren ving hij driehonderd vossen, die hij levend in de spelonk opsloot.

Driehonderd vossen.

En toen kwam de nacht van zijn wraak. Twee bij twee sleepte Simson zijn vossen naar de rand van een bos. De beesten krabden en beten hem. Het bloed liep bij zijn handen neer. Simson lachte erom. Met zijn sterke knie drukte hij de dieren tegen de grond, bond hun staarten aan elkaar vast en tussen elk paar staarten bevestigde hij een brandende fakkel. Daarna liet hij ze gaan, de velden in waar het rijpe koren van de Filistijnen nog niet gemaaid was. Slechts op enkele stukken land stonden korenschoven die nog niet in schuren binnengehaald waren. Het was nog maar het begin van de oogst.

Voor Simson was het een drukke nacht. De zon kwam al bijna op toen hij de laatste twee vossen losliet.

Aan de rand van het bos stond Simson te kijken. Het ene korenveld na het andere vloog in brand. De opkomende zon werd door alle rook verduisterd. Het gejang van de vossen klonk Simson als muziek in de oren. En al verder breidde het vuur zich uit. Nog veel verder dan hij hier vandaan kon zien. Hele korenvelden stonden in brand en verderop brandden ook al boomgaarden. Wekenlang was het droog geweest en het droge hout brandde als een fakkel.

De droge velden brandden als een fakkel.

Lang stond Simson daar en hij genoot van zijn wraak. Ze hadden het verdiend, die onbesnedenen! Zijn vrouw hadden ze aan een ander gegeven en nu gaf hij hun oogst aan de vlammen. Met welbehagen en veel voldoening snoof hij de rook op. Wat zouden ze raar opkijken, de Filistijnen....

Toen de brand uitgewoed was en de laatste vossen dood, waren de velden om de Filistijnse steden heen zwart geblakerd. Behalve de korenvelden waren ook de wijngaarden verbrand. En in de boomgaarden stonden de bomen met naakte, zwarte stammen.

De Filistijnen deden onderzoek naar wie die vossen met de brandende fakkels tussen hun staarten had losgelaten. Lang hoefden ze niet te zoeken: er was maar één persoon die op deze manier wraak kon nemen.

‘Dat heeft Simson gedaan, de schoonzoon van die man uit Timna. Simson wilde natuurlijk wraak nemen! Zijn schoonvader had hem zijn vrouw afgepakt en aan een ander gegeven.’

‘Dus, die man uit Timna heeft de meeste schuld? Wat deed hij ook om zijn dochter aan die wilde Dannier te geven! Dit was het gevolg: verbrande korenvelden en boomgaarden, met als gevolg honger in alle dorpen en steden. En dan de schande nog! Die schoonvader van Simson, die Timniet, had de dood verdiend!’

Een bende Filistijnen ging naar het stadje Timna. De deur van het huis van de schoonvader van Simson timmerden ze dicht, terwijl de hele familie in het huis gevangen zat. Ook de vrouw met wie Simson kort geleden getrouwd was. Daarna staken ze het huis in brand. Niet één kwam er levend uit. Zo namen de Filistijnen wraak! Die Israëliet Simson had hun oogst verbrand, nu verbrandden zij zijn vrouw!

Toen Simson het hoorde was het te laat om zijn vrouw te redden. Maar hij kwam nog wel op tijd om haar te wreken. In de buurt van Timna ontmoette hij de mannen die hem niet durfden straffen, maar in plaats daarvan zijn vrouw vermoordden. In wilde woede viel hij ze aan. Nog nooit eerder had hij zo gevochten. De één na de ander sloeg hij tegen de grond en brak hun de benen. Zo kregen de laffe moordenaars hun loon... Maar zijn vrouw kon Simson haar leven niet teruggeven.

Na die wilde slag ging Simson vol wraakgedachten de bergen in. Nog nooit had hij de Filistijnen zo gehaat als nu. Dat hij zelf ook medeschuldig was, daar dacht hij niet aan. Lange tijd vertoonde hij zich niet onder de mensen. Hij woonde in een spelonk.

Simson woonde lange tijd in een spelonk.